(Vervolg van blz. 37. De tocht naar Texel)

Het werd wat fris omdat de zon weg was en het liep tegen vieren. We reden nog door het bos. Daar hebben we ook gezocht naar uileballen. Bij het instappen hebben we afscheid genomen van een paar vogelaars, die op Texel zouden blijven.

Tegen vijf uur dronken we koffie op de boot en waren we eilanders af.

Op de terugweg zagen we nog meer Fazanten en zelfs een achttal Blauwe Reigers, die opwiekten en statig de lucht in zeilden. Om ± 19.00 u. stonden we weer bij het station.

Het was een geweldige tocht met mooie zon, weinig wind en in een prachtige natuur.

Een enorme belevenis.

M.H. Bloemhard

DE EERSTE BELEVENISSEN VAN EEN VOGELAARSTER

De tocht naar Texel

Op 26 maart j.l. om 3.30 u. uit bed. Tot mijn grote verbazing was ik al wakker voordat de wekker afging. Na -uiteraard heel zachtjes en voorzichtig de ontbijtboel opgeruimd en afgewassen te hebben- stapte ik gepakt en gezakt, dik gekleed al om 4.40 u. naar het Oosterspoorpleinstation, omdat ik niet wist hoe lang ik er over zou doen. Ik was om 5.05 u. op het station.

Op het bankje bij het station zittend, keek ik eens zo om me heen en luisterde naar de merels. Een heerlijke broodgeur bereikte me en ik wist dat bakkerij Overeem op volle toeren draaide.

Zo ± 5.15 u. kwamen de eerste vogelaars binnen lopen en pal daarop de ene wagen na de andere. Het werden er vier. Om 5.25 u. vertrok de stoet in het duister naar Texel.

Na verloop van tijd begon het te schemeren en hoorde ik zeggen: "Daar ..... een Ekster; daar .... Een Scholekster. Kijk een Blauwe reiger, weer Scholeksters. Hé, een Graspieper". Ik werd er lichtelijk nerveus van, want..... ik zag niets. Waár moest ik kijken, hoe moest ik kijken; moest ik ver weg kijken of weer dichtbij. Stonden ze in het gras of bij het water. Zaten ze in de bomen of vlogen ze. Waar waren al die vogels? De gewone Eksters kende ik, dus moest ik naar de bomen kijken. Reigers kende ik ook, dus keek ik naar de waterkant. De vogelaar naast me, die met Adrie werd aangesproken, troostte me en zei dat ik nog meer en zelfs een heleboel vogels en Scholeksters zou zien.

Buiten werd het sprookjesachtig door de nevel die er hing. Het deed me denken aan het verhaal van Die Biene Maja. 's Nachts opende zich een bloem met een fee'tje erin. Ze moest voor een levend wezen een goede daad verrichten zodat ze 's morgens zou opgaan in nevel, zo niet dan moest ze bij daglicht in de bloem verdwijnen, die zich zou sluiten. Bij het donker worden zou de bloem zich openen en de kleine fee zou weer op zoek moeten gaan naar een levend wezen. Als dat verhaal waar zou zijn, uit hoeveel fee'tjes zou al die nevel dan wel niet bestaan?

De bomen, die nog geen blaadjes hadden, leken net kant tegen de licht gekleurde lucht. De peppels bewogen zich flauw en de Eksters met wit/zwarte vleugels en typisch gevormde staarten vlogen heen en weer.

In de huizen en in de flats floepten hier en daar lichtjes aan.

In de verte werd een piep-klein stukje rode zon zichtbaar. Je zag een hele rij huizen achter elkaar staan in de mist. Het eerste half verscholen, het tweede driekwart, van de derde zag je een gedeelte van het zolderraam en het dak,van de volgende alleen de schoorsteen en zo verdwoen de hele rij in de nevel. De zon werd al groter en roder tot er een prachtige grote, rode ronde ballon aan de hemel hing.

De stoet met vogelaars slierden zich door ons mooie mistige landje naar Den Helder. Om ± 7.35 u. waren we bij de boot. Onze zeer sympathieke en ervaren bestuurster, die zich als Jessie had voorgesteld, waarschuwde me niet teveel koffie uit de thermosfles te gebruiken. We zouden uren door de polders moeten en op de boot konden we koffie gebruiken. Toen we in de file stonden hoorden we geroep en stond er nog een wagen op ons te wachten, het werd de vijfde. Op Texel was er nog een auto met bemanning. De stoet, thans bestaande uit 6 wagens reed Texel binnen. Adrie was in een andere wagen overgestapt om de inzittenden te helpen wijzen op alles wat er al zo te beleven zou zijn. Ik werd meteen attent gemaakt op het gezang van een Leeuwerik.

We reden de polder in en stonden stil om de enorme vogels te zien. Daar zag ik ze dan. Scholeksters. Ze moesten rode snavels hebben en dat zag ik niet. Er waren Tureluurs, kievieten in de baltsvlucht, de Kluut met zijn mooie tekening.

Ongelooflijk veel schapen met nog heel kleine lammetjes. Velden en velden vol gele en blauwe crocusjes. In bloei staande narcissen.

We klauterden een dijk op en klommen over hekjes en zagen heel in de verte Rotganzen op de Waddenzee. We kregen ook nog een Lepelaar te zien.

Er moest nog even EHBO-hulp verricht worden. Een van de dames was uitgegleden en greep naar een houvast. Ze kwam met haar hand in het prikkeldraad terecht.

Teruggaande hebben we in een restaurant lunchpauze gehouden en pannekoeken gegeten.

Ik werd moe van het kijken in de kijker. Het was voor het eerst dat ik me van zo'n ding bediende en kreeg wat hoofdpijn. Tijdens de rit vertelde onze leider, de heer Vogel hoe of ik met zo'n kijker moest omgaan. Zo ontdekte ik dat ik de "schroef" bij de ogenkant niet had bijgesteld. De vogels zag ik ineens haarscherp. Zelfs de oogstrepen kon ik zien.

Een heel veld vol Goudplevieren kregen we te zien. Als ik het goed begrepen heb(en dat zal wel niet, want het duizelt me nog), waren ze daar om weg te trekken. Waarheen heb ik vergeten te vragen.

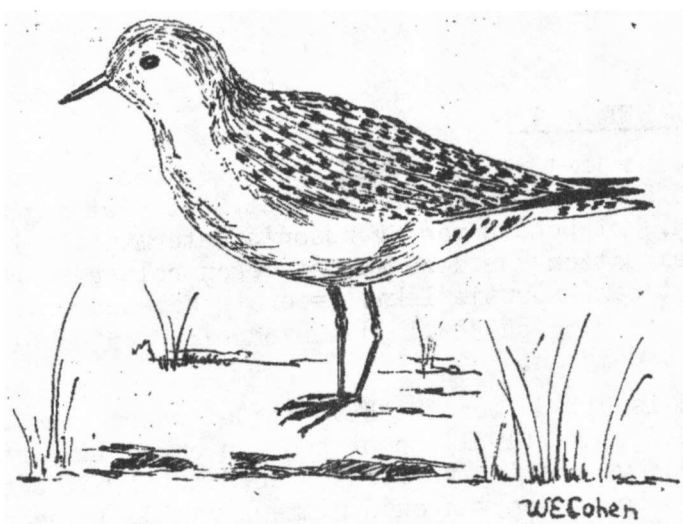

We zagen ook Meerkoetjes en Waterhoentjes. Tafeleenden, Kuifeenden, Krakeenden, Slobeenden, Bergeenden, Wilde Eenden en zo onderdehand voelde ik me de grootste eend. Wat wist ik weinig. Elke keer dat ik hoorde zeggen "Tafeleend" dan kreeg ik visioenen van een versierde boom, kerstbrood en kerstkrans. Er waren ook nog vogels op bunkers te zien. Wat voor soorten het waren ben ik vergeten, want ik ontdekte een vijftiental knollen van konijnen of hazen, die rustig zaten te eten, terwijl een boer zand aan het scheppen was. Ze stoorden zich niet aan het toch zeer hoorbare geluid.

Verder ging het weer tot we bij een grote broedplaats kwamen. Achteraf ontdekte de heer Vogel dat we daar niet mochten lopen. Op het water zagen we weer van alles, w.o. Knobbelzwanen, Smienten, Dodaars, Zilvermeeuwen, Stormvogels en "kop"meeuwen. Ik weet nu dat ze Kokmeeuwen heten.